

Forslag ikke vilde vinde Bifald hos Landbrugsministeriet, blev det dog sendt videre dertil, idet man efter sit Kendskab til Dem maatte være forberedt paa, at De vilde have betragtet Forslaget Henlæggelse af Udenrigsministeriet som et Udslag af bureaukratisk Mangel paa Forstaaelse af et stort praktisk Spørgsmaal. Departementssekretæren erklærer, at Ordene omtrent faldt saaledes, og *at han er vis paa, at han ikke har sagt, at Hensigten med Fremsendelsen var at skaffe Vicekonsulen en Tilrettevisning fra Landbrugsautoriteterne.* Derimod er det meget muligt, at Ordene ere faldne saaledes, at Vicekonsulen har været berettiget til at antage, at Departementssekretæren selv havde foranlediget Fremsendelsen, hvilket imidlertid efter Akternes Udvisende ikke var Tilfældet, idet han først har haft med Sagen at gøre paa et senere Tidspunkt.

Som Bilag 26 vedlægges et privat Brev fra ham til Vicekonsulen, hvoraf det vil ses, at Udenrigsministeriet tilbageholdt en senere Beretning fra Vicekonsulen i samme Sag, netop for ikke at udsætte ham for yderligere Kritik fra Landbrugsmyndighedernes Side.

Sp. 2631 ender Dr. Fraenkel sit Foredrag med at erklære, at hans „Drama“ har været en Kamp mellem „Kontorerne“ og ham selv.

Doktoren maa selvfølgelig selv bedst vide, om han i sin 5-aarige Statstjeneste har bekæmpet Udenrigsministeriets Kontorer. Disses Embedsmænd benægte imidlertid med Bestemthed at have bekriget Vicekonsulen i Buenos Aires, hvortil de ikke have haft den fjerneste Lyst, og naar Doktoren har en anden Mening i saa Henseende, se de Grundene dertil i hans Mistænksomhed og Tilbøjelighed til at se Sagerne fra et rent personligt Synspunkt saavel som i hans ikke ringe Overvurdering af egen Betydning.

Af det forestaaende vil det formentlig fremgaa, at der af de Kendsgerninger, Doktoren har anført til Støtte for sine Angreb paa Embedsmændene i Kontorerne, ikke bliver andet tilbage end Udstedelsen af de to Erklæringer. Arkivarens er uheldig affattet, idet Udtrykkene i Begyndelsen ere for vide; nogen Betydning kunde dette imidlertid aldrig faa, da, som ogsaa af Dr. Fraenkels Sagfører uimodsagt anført (Akten Side 29), Erklæringens følgende Indhold viser, at Arkivaren ingen personlig Kundskab havde om Samtalen mellem Doktoren og Fuldmægtig Bernhoft. Dennes Erklæring er paa et enkelt Punkt rimeligvis ukorrekt, idet han synes at have husket fejl med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Regnskabsstilgodehavender var indbefattede under Dr. Fraenkels mundtlige Anmodning til ham om Udbetaling af Pengebeløb til Prokurator Haar. Da Fuldmægtigen fik Tvivl om sin Opgivelses Rigtighed, meldte han det straks, som ovenfor anført, og Dr. Fraenkel har faaet Pengene udbetalte.

Selvfølgelig er det beklageligt, hvis Fuldmægtigen har husket fejl, men at dette ogsaa kan hændes andre og ikke mindst Dr. Fraenkel selv, turde tilstrækkelig fremgaa af foranstaaende.

Foruden de fornævnte Bilag vedlægges endnu de ovenfor omtalte Nummere af „Vore Landsmænd i Udlandet“, 4 Aktstykker hørende til Smørsagen, 5 Aktstykker vedrørende den af Doktoren ligeledes omtalte Beretning om Mønt- og Pengeforhold i Argentina samt hans Beretning af 14. December 1902 angaaende Resultaterne af hans Virksomhed for dansk Eksport. Disse Bilag bedes efter Afbenyttelsen tilbagesendte.

Der findes i Doktorens Taler, foruden hvad der foran er imødegaaet, forskellige Udtalelser og Paastande, som Udenrigsministeriet ikke kan anse som rigtige, men da de neppe kunne have nogen Betydning for Sagen eller allerede ere tilstrækkelig belyste af Gehejmerraad Deuntzer, har man ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at imødegaa dem her.

Idet jeg indsender denne Redegørelse fra Udenrigsministeriets Embedsmænd, tør jeg henstille, at den bliver trykt og tilstillet Folketingets Medlemmer i Betragtning af den Offentlighed, Dr. Fraenkels Angreb paa Ministeriet og dets Embedsmænd har opnaaet. Jeg ønsker kun atter at udtale, hvad jeg allerede ved en tidligere Lejlighed har sagt, at jeg kun kender de paagældende Embedsmænd som hæderlige og samvittighedsfulde Mænd, besjælede af Ønsket om at vise Retfærdighed og saa megen Hensyntagen til den enkelte, som kan forenes med Statens Interesser.

Den 11. Marts 1908.

Raben-Levetzau.